

Daniels Bog – nummer et hundrede og otteogtyve

Den profetiske betydning af Kristi dåb og fristelse: En åbenbaring af karaktertrækkene hos tre verdensmagter

Jeff Pippenger
2024-03-10

Beseglingen begyndte den 11. september 2001, da den mægtige engel i Åbenbaringens attende kapitel steg ned. Hans nedstigning blev forudbilledet ved engelens nedstigning i Åbenbaringen 10 den 11. august 1840, og også ved Helligåndens nedstigning ved Kristi dåb. Kristi dåb peger fremad mod den sildige regns nedstigning, da de store bygninger i New York City blev bragt til fald. Kraften ovenfra begyndte, og også på den tid ville kraften nedefra (afgrunden) blive åbenbaret, for Guds ord svigter aldrig.

Da Kristus blev døbt, gik Han straks ud i ørkenen og fastede i fyrre dage, hvorefter Han blev fristet af Satan med tre fristelser. Hver af disse tre fristelser repræsenterer grundlæggende kendetegn ved hver af de tre magter, som fører verden til Harmagedon. Disse tre fristelser var stolthed, et kendetegn ved dragen; begær, et kendetegn ved dyret, og formastelse, et kendetegn ved den falske profet. Stolthed og selvophøjelse er repræsenteret ved Lucifer i Esajas' klassiske beskrivelse.

Hvor er du dog faldet ned fra himlen, du Lucifer, morgenrødens søn! Hvor er du dog hugget ned til jorden, du, som svækkede folkene! For du sagde i dit hjerte: Jeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; også vil jeg tage sæde på forsamlings bjerg, i det yderste nord; jeg vil stige op over skyernes højder, jeg vil gøre mig den Højeste lig. Dog skal du styrtes ned i dødsriget, til gravens dyb. De, som ser dig, skal stirre skarpt på dig og grunde over dig og sige: Er dette den mand, som fik jorden til at skælve, som rystede kongeriger? Esajas 14:12–16.

Fem gange erklærer Lucifer i sit hjerte: »Jeg vil.« Satan, som engang blev kaldt »lysbæreren« (Lucifer), men som nu kun bærer mørke, er den, »som fik nationerne til at skælve«. Profetisk forbindes han med »nationerne«, for han er føreren for nationernes onde konfederation og den sammenslutning af købmænd, der identificeres i Åbenbaringen kapitel sytten og atten.

„Konger og herskere og guvernører har pålagt sig selv antikrists mærke og fremstilles som dragen, der går hen for at føre krig mod de hellige — mod dem, som holder Guds bud og har Jesu tro.“ Testimonies to Ministers, 38.

Ved Kristi dåb dalede Helligånden ned, som et forbillede på tiden efter den 11. september 2001. Efter sin dåb fristede Satan Kristus med tilbuddet om at give Kristus den magt, Satan bruger til at herske over verdens riger; for ved Adams fald var Satan blevet hersker over verdens riger.

Og Djævelen tog ham med op på et højt bjerg og viste ham alle verdens riger i et øjeblik. Og Djævelen sagde til ham: Al denne magt vil jeg give dig og deres herlighed; for den er overgivet

til mig, og jeg giver den til hvem jeg vil. Hvis du derfor vil tilbede mig, skal det alt sammen være dit. Og Jesus svarede og sagde til ham: Vig bort fra mig, Satan; for der er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene. Lukas 4:5–8.

To grundlæggende kendetegn ved det pavelige Rom (dyret) er hendes utugt og den forgiftede „mad“ og drik, hun uddeler.

Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du tillader kvinden Jezabel, som kalder sig selv en profetinde, at lære og forføre mine tjenere til at bedrive hor og spise afgudsofre. Åbenbaringen 2:14.

Den „føde“ og drik, hun tilbyder, er hendes falske læresætninger.

„Den store synd, som lægges Babylon til last, er, at hun »gav alle folkeslagene at drikke af hendes utugts vredes vin.« Dette beruselsens bæger, som hun rækker verden, repræsenterer de falske læresætninger, som hun har antaget som følge af sin ulovlige forbindelse med jordens stormænd.“ The Great Controversy, 388.

Katolicismens dyr forfører også verden ved sine trolddomskunster, hvilket atter er noget, der indtages indvortes.

Og et lampelys skal aldrig mere skinne i dig; og brudgommens og brudens røst skal aldrig mere høres i dig; thi dine købmænd var jordens stormænd; thi ved dine trolddomskunster blev alle folkeslag forført. Åbenbaringen 18:23.

Det græske ord, der oversættes med „trolddomskunster“, er pharmakeia, som betyder lægemidler. Det gyldne bæger i hendes hånd repræsenterer ikke alene et bæger, hvoraf man drikker vin, men også det bæger, hvori hendes magiske medicinske miksturer tilberedes og udleveres. I den moderne verden i dag udleveres disse magiske miksturer i nåle, ikke så meget i et bæger. Når Satan fremtræder efter den snart kommende søndagslov, vil han udføre helbredelsesmirakler. De mirakler, der er forbundet med pavedømmets miksturer og falske læresætninger, blev fremstillet ved, at Satan sagde til Kristus, at han skulle udføre et mirakel ved at forvandle stenen til brød.

Den profetiske historie før og efter søndagsloven besidder de samme kendetegn. Dyrets billedes prøvetid for adventismen, som leder frem til søndagsloven i De Forenede Stater, er et forbillede på dyrets billedes prøvetid for hele verden. Dette er grunden til, at vi får at vide, at „den samme krise vil komme over vort folk i alle dele af verden.“

De sataniske helbredelses mirakler, som udføres af Satan efter søndagsloven, repræsenterer de såkaldte lægekunsts »trolddomskunster«, som udbydes under den historie, der begynder den 11. september 2001. Jesus sagde, at »mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert Guds ord.« Roms »føde« er traditioner og skikke, som hun sætter over Guds ord.

„I de bevægelser, der nu er i gang i De Forenede Stater for at sikre kirkens institutioner og skikke statens støtte, følger protestanterne i papisternes fodspor. Ja, mere end det, de åbner døren for pavedømmet til i det protestantiske Amerika at genvinde den overhøjhed, som det har mistet i den gamle verden. Og det, som giver denne bevægelse større betydning, er den

kendsgerning, at det vigtigste tilsigtede mål er håndhævelsen af søndagshelligholdelse—en skik, som har sin oprindelse i Rom, og som det gør krav på som tegn på sin myndighed. Det er pavedømmets ånd—ånden af tilpasning til verdslige skikke, ærbødigheden for menneskelige traditioner over Guds bud—der gennemtrænger de protestantiske kirker og fører dem frem til at udføre det samme arbejde med søndagens ophøjelse, som pavedømmet har udført før dem.” The Great Controversy, 573.

Tradition og skik er den læremæssige „føde“, som dyret indsætter i stedet for Guds ord, for at det kan opøje sit hedenske afguderier.

„Hvordan den romerske kirke kan rense sig selv for anklagen om afgudsdyrkelse, kan vi ikke se. Det er sandt, at hun bekender at tilbede Gud gennem disse billeder; således gjorde israelitterne også, da de bøjede sig for guldkalven. Men Herrens vrede optændtes imod dem, og mange blev dræbt. Gud erklærede dem for ugudelige afgudsdyrkere, og den samme optegnelse føres i dag i himmelens bøger imod dem, som tilbeder billeder af helgener og såkaldte hellige mænd.“

"Og dette er den religion, som protestanter begynder at se på med så stor gunst, og som til sidst vil blive forenet med protestantismen. Denne forening vil imidlertid ikke blive tilvejebragt ved en forandring i katolicismen; for Rom forandrer sig aldrig. Hun gør krav på ufejlbarlighed. Det er protestantismen, der vil forandre sig. Dens antagelse af liberale ideer vil føre den derhen, hvor den kan trykke katolicismens hånd. »Bibelen, Bibelen, er grundlaget for vor tro,« var protestanternes råb på Luthers tid, mens katolikkerne råbte: »Fædrene, skik, tradition.« Nu finder mange protestanter det vanskeligt at bevise deres læresætninger ud fra Bibelen, og dog har de ikke det moralske mod til at tage imod sandheden, som indebærer et kors; derfor kommer de hastigt over på katolikkernes standpunkt og anfører, idet de bruger de bedste argumenter, de har, for at undvige sandheden, Fædrenes vidnesbyrd samt menneskers skikke og forskrifter. Ja, det nittende århundredes protestanter nærmer sig hastigt katolikkernes i deres vantro med hensyn til Skrifterne. Men der er i dag netop så vidt et svælg mellem Rom og Luther, Cramner, Ridley, Hooper og martyrenes ædle skare som mellem Rom og disses protestantisme, som da disse mænd fremsatte den protest, der gav dem navnet protestanter."

„Kristus var protestant. Han protesterede imod den formelle gudsdyrkelse hos det jødiske folk, som forkastede Guds råd imod sig selv. Han sagde til dem, at de lærte menneskebud som læresætninger, og at de var bedrager og hyklere. Ligesom kalkede grave var de smukke udenpå, men indeni fulde af urenhed og fordærv. Reformatorerne går tilbage til Kristus og apostlene. De trådte ud og skilte sig ud fra en religion af former og ceremonier. Luther og hans tilhængere opfandt ikke den reformerede religion. De tog den ganske enkelt imod, således som den blev fremstillet af Kristus og apostlene. Bibelen fremstilles for os som en tilstrækkelig vejleder; men paven og hans medarbejdere fjerner den fra folket, som var den en forbandelse, fordi den afslører deres foregivenhed og irectesætter deres afgudsdyrkelse.“ Review and Herald, 1. juni 1886.

Helbredelsens mirakler, som udgør spiritualismens grundlag, er dens levevej.

“Mange bestræber sig på at forklare åndelige manifestationer ved udelukkende at tilskrive dem bedrag og fingerfærdighed fra mediets side. Men skønt det er sandt, at resultaterne af bedrageri ofte er blevet udgivet for ægte manifestationer, har der også været tydelige åbenbaringer af overnaturlig kraft. Den gådefulde banken, hvormed den moderne spiritualisme begyndte, var ikke resultatet af menneskeligt bedrag eller list, men var onde engles direkte værk, som derved indførte en af de mest succesrige, sjælsødelæggende vildfarelser. Mange vil blive besnæret gennem den tro, at spiritualismen blot er et menneskeligt bedrag; når de stilles ansigt til ansigt med manifestationer, som de ikke kan undgå at betragte som overnaturlige, vil de blive bedraget og blive ledt til at antage dem for at være Guds store kraft.

„Disse personer overser Skrifternes vidnesbyrd om de undere, som Satan og hans redskaber virker. Det var ved satanisk bistand, at Faraos troldmænd blev sat i stand til at eftergøre Guds gerning. Paulus vidner om, at der før Kristi andet komme vil fremtræde lignende åbenbarelser af satanisk magt. Herrens komme skal forudgås af ‘Satans virksomhed med al kraft og tegn og løgneundere og med al uretfærdighedens forførelse.’ 2 Thessalonikerbrev 2:9,10. Og apostlen Johannes erklærer, idet han beskriver den mirakelgørende magt, som vil blive åbenbaret i de sidste dage: ‘Og det gør store tegn, så at det endog gør ild falde ned fra himmelen på jorden for menneskenes øjne, og forfører dem, som bor på jorden, ved de tegn, som det blev givet at gøre.’ Åbenbaringen 13:13, 14. Her er der ikke blot forudsagt rene bedrag. Mennesker bliver bedraget ved de mirakler, som Satans redskaber har magt til at udføre, ikke ved dem, som de foregiver at kunne gøre.” The Great Controversy, 553.

De falske læresætninger, der er bygget på skikke og traditioner, de spiritualistiske manifestationer af mirakler, den forfalskede medicinsk-industrielle industri og sammenblandingen af kirkepolitik med statskunst er alle den katolske dyremagts kendetegn. Stolthed er et karaktertræk ved dragens magt. Formastelse er kendetegnet for den falske profet i det frafaldne protestantisme.

Og Jesus, fuld af Helligånden, vendte tilbage fra Jordan og blev af Ånden ført ud i ørkenen, hvor han i fyre dage blev fristet af Djævelen. Og i de dage spiste han intet; og da de var til ende, hungrede han derefter. Og Djævelen sagde til ham: Er du Guds Søn, da byd denne sten, at den skal blive til brød. Og Jesus svarede ham og sagde: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert Guds ord. Luk. 4:1–4.

Formastelse er et substantiv, der betegner handlingen eller tilfældet af at antage noget for sandt uden tilstrækkeligt belæg eller bevis. Det indebærer at fælde en dom eller drage en slutning på grundlag af ufuldstændige eller utilstrækkelige oplysninger. Formastelse kan også indebære en vis grad af sikkerhed i ens antagelse, selv når den måske ikke er fuldt ud berettiget.

Det frafaldne protestantisme har antaget søndagen som Guds tilbedelsesdag uden noget som helst bevis fra Guds Ord til støtte for denne vildfarelse, og de gør det, mens de bevidst bekender, at de er protestanter, hvis motto er „Guds ord alene“, eller som Martin Luther proklamerede: „Sola Scriptura!“ De vælger at acceptere dette på grundlag af den romerske kirkes traditioner og skikke, eller måske ganske enkelt som en overleveret arv fra deres forfædre. Ved den tredje engels høje råb vil sandheden om, at der absolut ingen begrundelse findes i Bibelen for soldyrkelse, klart blive åbenbaret, og da vil de, som fortsætter i deres vildfarne formastelse, modtage dyrets mærke.

"Hvis sandhedens lys er blevet fremstillet for dig, idet det åbenbarer sabbatten i det fjerde bud og viser, at der ikke findes noget grundlag i Guds Ord for søndagshelligholdelse, og du alligevel stadig holder fast ved den falske sabbat og nægter at helligholde den sabbat, som Gud kalder 'min hellige dag', modtager du dyrets mærke. Hvornår finder dette sted?—Når du adlyder det påbud, der befaler dig at ophøre med arbejde om søndagen og tilbede Gud, skønt du ved, at der ikke findes et eneste ord i Bibelen, som viser, at søndagen er andet end en almindelig arbejdsdag, samtykker du i at modtage dyrets mærke og afslår Guds segl. Hvis vi modtager dette mærke på vore pander eller i vore hænder, må de domme, som er udtalt over de ulydige, komme over os. Men den levende Guds segl sættes på dem, som samvittighedsfuldt holder Herrens sabbat." Review and Herald, 27. april 1911.

Den republikanske partis almindeligt erkendte svaghed er deres villighed til at antage, at deres politiske modstandere er redelige og ærlige, når det demokratiske partis frugter klart åbenbarer, at de er børn af løgnens fader. Gang på gang og konsekvent tager republikanerne deres politiske modstandere på ordet, skønt det igen og igen er blevet dem vist, at deres modstandere aldrig holder deres ord. De tillægger ærlige motiver til dem, som gentagne gange ikke har udvist nogen rationel begrundelse, der kan understøtte republikanernes fejlagtige forestillinger om forventet ærlighed og integritet. Det er også sandt, at mange republikanere nægter at hævde principper af hensyn til personlig økonomisk vinding eller på grund af hemmelige umoralske forhold, som gør det let at manipulere dem, men det republikanske partis primære profetiske kendetegn er formastelse.

Det er formastelsens egenskab, som profetisk kendetegner de frafaldne protestanter, og som lader dem foregive, at de har indtaget det højere moralske og politiske standpunkt, når de i virkeligheden har svigtet deres borgerlige ansvar under den tomme forventning, at deres politiske modstandere vil holde deres ord. Den særdeles almindelige definition af sindssyge er netop igen og igen at forsøge at gøre det samme, mens man forventer et andet udfald, og dog hævder republikanerne, at det er demokraterne, der er blevet smittet af sindssyge, sådan som det kommer til udtryk i deres had til Trump.

Dog republikanernes vanvid bliver gang på gang illustreret, idet de går med til kompromiser under den forudsætning, at kompromis er en del af den lovgivende proces, mens deres politiske kompromiser, som de hævder bygger på princippet om »den lovgivende proces«, indgås med en gruppe, der aldrig går på kompromis. Demokrater giver kun efter i den politiske proces, når de fuldt ud holdes tilbage af de talmæssige styrker imod dem. De har aldrig fremvist beviser på virkelig at arbejde for en mellemvej gennem den politiske proces. Republikanernes vanvid består i deres gentagne optimistiske forventninger til andre, som er fuldstændig uberettigede.

Langt størstedelen af dem, der støtter Donald Trump, vil bevidne, at Trumps værste egenskab er hans villighed til at acceptere mænd som støtter af hans dagsorden, når de foreliggende beviser viser, at det fra Trumps side var ren formastelse at træffe dette valg. Formastelse er det profetiske kendetegn ved frafalden protestantisme. Satan fristede Kristus ved at citere Bibelen, men derved forvred Satan skriftstedet til en uberettiget og ubibelsk prøve.

Og han førte ham til Jerusalem og satte ham på templets tinde og sagde til ham: Dersom du er Guds Søn, så kast dig ned herfra; thi der er skrevet: Han skal give sine engle befaling om dig,

at de skal bevare dig; og på deres hænder skal de bære dig, for at du ikke på noget tidspunkt skal støde din fod mod en sten. Og Jesus svarede og sagde til ham: Der er sagt: Du må ikke friste Herren din Gud. Lukas 4,9–12.

Ved den snart kommende søndagslov vil det være De Forenede Staters protestanter, som vil tage det bibelske påbud om at ophøre med arbejde på sabbatsdagen og forvride budet om at tilbede Gud på den syvendedags sabbat til et opdigtet påbud om, at det i virkeligheden er hedenskabets soldag, hvorpå mennesker er forpligtede til at tilbede. De vil fordreje et bibelsted til en uberettiget og ubibelsk prøve.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Jeg så, at dyret med de to horn havde en drages mund, og at dets magt var i dets hoved, og at forordningen ville udgå af dets mund. Derpå så jeg skøgenes moder; at moderen ikke var døtrene, men adskilt fra dem og forskellig fra dem. Hun har haft sin dag, og den er forbi, og hendes døtre, de protestantiske sekter, var de næste, der trådte frem på skuepladsen og udlevede den samme ånd, som moderen havde, da hun forfulgte de hellige. Jeg så, at efterhånden som moderen er blevet svækket i magt, er døtrene vokset, og snart vil de udøve den magt, som moderen engang udøvede.

„Jeg så, at den navnkristne kirke og navnkristne adventister ligesom Judas ville forråde os til katolikerne for at opnå deres indflydelse til at gå imod sandheden. De hellige vil da være et ubemærket folk, kun lidet kendt af katolikerne; men kirkerne og de navnkristne adventister, som kender til vor tro og vore skikke (for de hadede os på grund af sabbatten, fordi de ikke kunne gendrive den), vil forråde de hellige og angive dem til katolikerne som sådanne, der tilsidesætter folkets institutioner; det vil sige, at de holder sabbatten og tilsidesætter søndagen.“

”Derefter byder katolikerne protestanterne at gå frem og udsteder et dekret om, at alle, som ikke vil holde ugens første dag i stedet for den syvende dag, skal slås ihjel. Og katolikerne, hvis antal er stort, vil stå ved protestanternes side. Katolikerne vil give deres magt til dyrets billede. Og protestanterne vil handle, som deres moder før dem handlede, for at ødelægge de hellige. Men før deres dekret bringer eller bærer frugt, vil de hellige blive udfriet ved Guds Røst.” Spalding og Magan, 1, 2.